

Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ.

Стаття 5 Конституції України

№8 (24)

Наша

П'ЯТНИЦЯ,
23 лютого '18

ГРОМАДА

Цей день в історії

Агресія почалася з операції «зелених чоловічків»

26 лютого Україна відзначатиме День кримськотатарського супротиву російській окупації. Цього дня у 2014 році в Сімферополі, під будівлею Верховної Ради Криму, спалахнули сутички між сепаратистами та кримськими татарами, які виступали за те, щоб півострів залишався у складі України. Наступної ночі будівлю кримського парламенту захопили російські спецназівці – так звані зелені чоловічки. Розпочалася окупація, яка триває й досі.

27 березня 2014 року Генеральна асамблея ООН ухвалила резолюцію про підтримку територіальної цілісності України. За це проголосували представники 100 держав, проти – 11, утрималися – 58. Анексію Росією Криму підтримали Зімбабве, Венесуела, Сирія, Куба, Нікарагуа, Судан, Білорусь, Вірменія, Північна Корея і Болівія.

107 лип – на згадку про кожного Героя

Проект архітекторів Ірини Волинець і Марії Процик визнано найкращим у конкурсі проектів Національного меморіального комплексу Героїв Небесної Сотні. Про це повідомляє Міністерство культури.

Архітектори задумали цей меморіал як простір, котрий допомагатиме зрозуміти історію боротьби українців за світле майбутнє. Також автори наго-

лошують, що їхній витвір нагадуватиме про швидкоплинність людського життя у прагненні кращого. На початку шляху, з боку Майдану, встановлять стелу, яка аркою врізатиметься в пагорб. На стелі – імена Героїв Небесної Сотні. На бруківці встановлять світлові квадрати – символ продовження шляху. По обидва боки алеї посадять 107 лип – на згадку про кожного Героя. У найвіддаленішій точці алеї буде місце тиші та мовчання. Символічним кінцем меморіального шляху стане сад. Пагорби на Алеї Героїв Небесної Сотні пропонують засадити квітами білого кольору, а вздовж пішохідних стежок – встановити лавки.

Результати конкурсу у номінації «Музей Революції Гідності» оприлюднять у липні 2018 року.

Лікуватимуть у комфорті

Завершується внутрішній ремонт приміщення Катеринівської лікарської амбулаторії – головного медзакладу нашої об'єднаної громади. На момент, коли там побував кореспондент «НГ», працівникам ПАТ «Кіровоградське рудоуправління» (це його силами і за його коштів робиться ремонт) залишалося лише постелити лінолеум.

Сказати, що це приміщення погарнішало, – нічого не сказати. Його просто не впізнати. Дуже ефектно виглядають ідеально рівні стіни кабінетів, пофарбовані акриловими фарбами різних кольорів. Наприклад, кабінет лікаря тут – фіалковий, дитяча кімната – кольору зеленого яблука, процедурний та фізіотерапевтичний кабінети – в пастельних тонах. Стелі – теж модерні, підвісні. Повсюди – економічні діодні світильники. За останнім словом моди оформлено й туалетні кімнати. Два бойлери забезпечують заклад теплою водою.

Так гарно облаштованих медзакладів і в містах небагато.

Як розповіли кореспонденту «НГ» працівники Катеринівської лікарської амбулаторії, невдовзі у них будуть і нові меблі, і нова пральна машина. Це й зрозумі-

ло – бували в бувальцях столи, шафи та стільці не личать таким гарним кабінетам.

Безумовно, тут буде комфортно і пацієнтам, і медперсоналу.

Яких підробок – найбільше

Про це журналістам розповіли у Департаменті захисту економіки Національної поліції. За словами правоохоронців, з підробленої національної валюти найбільше – купюр номіналом 200 і 500 гривень. Що ж до іноземної валюти, найчастіше в Україні трапляються підробки номіналом \$100 і €100.

Найчастіше фальшиві гроші

виявляють працівники банків та обмінних пунктів, перевіряючи готівку, яку їм дають клієнти. У відомстві стверджують, що фальшиві гроші можна отримати не тільки в магазині, на ринку, а й з банкоматом.

Кіровоградщина не належить до областей, де знаходиться в обігу найбільше фальшивих грошей.

Вітаємо з днем народження

жителів Олексіївки **Ольгу Іванівну Жарун та Володимира Васильовича Чмихуна**, жителя Обознівки **Ганну Михайлівну Сапу**.

Бажаємо доброго здоров'я, щастя, достатку, родинного затишку.

Катеринівська сільська рада

125 тисяч доларів за перемогу

Олімпійському чемпіону з фрістайлу Олександрі Абраменку виплатять державну винагороду в розмірі, еквівалентному 125 тисячам доларів. Про це повідомив міністр молоді і спорту Ігор Жданов.

Нагадаємо, українець Олександр Абраменко завоював 18 лютого золоту медаль у чоловічому фрістайлі на Зимових олімпійських іграх у Пхьончхані.

Занепокоїлися через смертність на виробництві

В уряді розробили законопроект, яким передбачено зняття мораторію на перевірки підприємств стосовно дотримання трудового законодавства та охорони праці.

Правом здійснювати такі перевірки наділяється Державна служба України з питань праці. Аби запобігти корупції, уряд ви-

значить предмет і частоту перевірок, а також сформує індивідуальний перелік вимог щодо безпеки праці для кожного виду бізнесу – так званий чек-лист.

Відновити такі перевірки в уряді вирішили, стурбовані тим, що в Україні з початку року на виробництві загинули 39 людей.

Відокремити цілителів від медицини

Міністерство охорони здоров'я не має наміру надалі видавати ліцензії знахарям. У МОЗ хочуть провести громадське обговорення відповідного законопроекту. Чинники міністерства впевнені, що відокремлення народних цілителів від медицини допоможе захистити суспільство

від шарлатанів.

До того ж, у штаті МОЗ немає спеціалістів, які могли б оцінити дієвість методів народних цілителів. Це міністерство пропонує віднести діяльність знахарів до релігійної сфери чи сфери розваг. Мовляв, нехай у тих галузях цілителі й дозволи отримують.

Шановні пенсіонери!

Звертаємося до вас з проханням повернути використані проїзні квитки за лютий 2018 року.

Проїзні квитки на березень 2018 року видаватимуться з 26 лютого 2018 року.

Виконавчий комітет Катеринівської сільської ради

Ну, а про те, що в Катеринівці восени торік відкрито стоматологічний кабінет з обладнанням європейського рівня, «НГ» повідомляла.

Іван КИДРАТЕНКО

Представляються працівниками суду

Активізувалися шахраї, які видають себе за працівників апеляційного суду області.

У зв'язку з цим апеляційний суд звертається до учасників судових процесів, інших громадян, щоб вони не вірили тим, хто, представляючись по телефону працівником апарату суду (помічником судді, секретарем судового засідання), обіцяє успішне вирішення їхніх проблем за гроші.

Судова установа просить повідомляти про такі пропозиції правоохоронним органам.

Василь Іщенко: Школярем я вже жнивував на комбайні

Про що б не розказував житель Осикуватого Василь Іщенко, мова його – некваплива та розмірена. А ще цей 81-літній чоловік – схильний до метафоричних висловлювань. Наприклад, коли Василь Терентійович каже, що такий-то односелець «уже додому пішов», має на увазі, що той помер. Події кількадесятирічної давнини Василь Іщенко пам'ятає дуже добре, ніби вони сталися вчора. Тому, спілкуючись з Василем Терентійовичем, я намагався випитати у нього якнайбільше.

На запитання, в якому віці почав працювати в колгоспі, Василь Іщенко відповів образно і лаконічно:

– Одрозумі ж, як народився.

А далі пригадав, що четвертокласником уже працював «на прицепці», тобто помічником тракториста.

– Як орали поле, то я сидів на плузі, причепленому до трактора, вимикав плуга на поворотах, – розповів Василь Терентійович про свої тодішні, так би мовити, службові обов'язки. – Та хіба я один такий в колгоспі був! Інші хлопці теж на прицепці робили. Їх уже немає, додому пішли.

Як зрозумів автор цих рядків з подальшої розповіді Іщенка, той у юному віці виявив неабиякий хист до механізаторства. За це Василя, ще школяра, перевели з «прицепки» в учні тракториста, а згодом і самому довірили сільгосптехніку. Працювати під час канікул на тракторі чи комбайні для нього стало звичною справою.

– Якось у травні в нашій школі сталася епідемія, і екзамен перенесли на літо, – згадав Іщенко про свої шкільні роки. – А в мене ж – жнива. Я саме на комбайні працював, косив пшеницю, як приходять у поле директор Федір Архипович Медведьов і Тетяна Іллівна Скиба, завуч, та й кажуть: гайда на екзамен. Заглушив я комбайна, дівчатам, які в причепі були, гукнув, щоб зачекали, і – в школу. Тоді в Осикуватому своя школа була, до неї з поля, де я косив, – метрів зі сто. Зайшов я в клас. Сам – в пилу, брудний. Словом, опудало.

А дівчатка в класі – нафужирені, гарнесенькі...

І все ж школяр Іщенко не осоромився тоді перед однокласниками, бо предмет знав «красиво» (його власний епітет).

– Вчитель мені так і сказав: знаєш на двадцять балів, – пригадує Василь Терентійович.

А скільки ж платили в колгоспі юному комбайнерові? Почувши це запитання, чоловік подивився на мене так, ніби я з Місяця впав.

– Ой-ой-ой! – мовив пенсіонер. – Грошей – ніде було класити. Трудодень – ото й весь заробіток.

Далі Іщенко згадав про голодне дитинство:

– Весною з братами ходив на поле, видовбували мерзлу картоплю, мати з неї маторженики пекла, аби нам не подохнути.

Сім'я їхня була багатодітною. – Ніна, Даша, Федь, Іван, – перелічив сестер і братів Василь Терентійович. – Був ще й Василь. Він з голоду помер у тридцять третьому. Я появився у тридцять сьомому, назвали теж Василем.

Пам'ятає Іщенко і події воєнного часу:

– Як німці наступали, то тут довго не затрималися. А коли відступали, нас вигнали з хати

і самі там оселилися. Ми як повернулися потім в хату, вжахнулися: напльовано, нагаджено! Свинота!

У погребі, за словами Васи-

А от українською це слово вимовляється з особливою теплотою: «бабуся».

Виявляється, у всіх країнах «бабусі» не тільки вимовляються по-різному, а й займають різну соціальну позицію по відношенню до онуків. Звичайно, багато в чому взаємодія бабусь, дітей і онуків залежить від конкретної сім'ї. Тим не менше, існують загальні тенденції для бабусь конкретної нації.

Американська бабуся

В Америці бабусі досить далекі від сімей своїх дітей і онуків. Вони можуть приїжджати до них у гості. Звичайно, багато ведуть активний спосіб життя: пишуть книжки, відкривають магазини, займаються спортом. Американський менталітет припускає, що у бабусь своє життя, у дітей – своє. Хоча ті й інші дуже трепетно ставляться до підтримання теплих стосунків. Бабусі дуже добрі до своїх онуків, люблять балувати їх, рідко карають. Вони люблять розповідати онукам про своє дитинство. Це сприяє спадкоємності традицій у молодшого покоління і формує повагу до старших. Американські бабусі не няньчать онуків. Тільки близько 21% бабусь сидять з дітьми до 4 років. При цьому вони можуть спокійно брати невели-

ля Терентійовича, він з родиною (крім батька, який воював) рятувався і від сильних обстрілів села під час наступу червоноармійців.

– Коли німці втекли, я виліз з погребя, – розповів пенсіонер. – Бачу, машини їдуть, а на них – наче драбини. То були «катюші». Ох вони і «заспівали»...

А ось що Василь Терентійович розповів про березень 1953 року, коли помер Сталін:

– Кажуть, що хтось тоді плакав. Не бачив таких. Мої батьки не побивалися, це точно. У них же дитина з голоду померла в тридцять третьому. Не знаю, хто там плакав. Може, од радості? Люди тоді молилися Богу, аби перемиринилося на краще.

На запитання про одруження Іщенко повідомив:

– Це було в шістдесят першому. Я, з армії повернувшись, механізатором працював. А Валя – дояркою.

вбралася в плаття штапельне, рожеве. У селі модистка була, вона й пошила його. А фата – з марлі.

– А в мене були сірий жакетик, сірі штани, біла сорочка, – пригадав глава сім'ї. – Купив одяг, бо вже заробляв. А як тільки прийшов з армії, то в солдатському ходив.

За словами Іщенків, весілля їхнє було небагатолюдне. «У жертву» принесли поросю. Горілкою частували гостей саморобною.

– Із сирого буряка, – уточнив Василь Терентійович. – Вона сильно лечебна, там же – вітаміни...

В Іщенків – троє дітей, шестеро внуків. Усі проживають в обласному центрі. Звісно, провідують стареньких. Але більшість часу Василь Терентійович і Валентина Григорівна проводять одне з одним. Іноді дістають фотографії, на яких вони – молоді, гарні, сповнені планів, сподівань.

Один зі знімків вразив автора цих рядків величиною – заввишки не менше метра.

– Це з дошки пошани, – пояснив господар. – А грамот у мене – скірда. Та що грамоти – й орден маю. Трудової слави третього ступеня. Хотіли й другого дати, та я захворів, мені на техніці заборонили працювати, і перейшов у слюсарі. Це за п'ять років до пенсії було.

– Я жодного дня в колгоспі різноробочим не був, – підкреслив Василь Терентійович. – Усе на тракторах, на комбайнах. Я всі моделі знаю, що в колгоспі були.

Віктор КРУПСЬКИЙ

На знімках із сімейного альбому Іщенків: Василь Терентійович з дружиною та сином; на весіллі Василя і Валентини.

Про це писала «Зоря комунізму»

Готувалися до літа

«Ще в січні в районі розпочали підготовку до оздоровлення дітей в піонерських таборах». Це – початок замітки «Щоб добре відпочивалось», надрукованої у районній газеті за 13 червня 1972 року. Серед шкіл, які добре підготувалися до літа, називається й Катеринівська восьмирічна.

Поскаржився і дістав прочухана

«П'яниця у ролі скаржника». Так називається стаття у «Зорі комунізму» за 6 липня 1972 року, в якій викладається ось яка історія. Такий-то житель Катеринівки поскаржився в редакцію на двох земляків, котрі, за його словами, побили його і сорочку порвали. Редакція, аби з'ясувати правду, звернулася в сільраду, і та дала ось яку відповідь. Мовляв, громадянин, який звернувся в редакцію з претензіями до односельців, – відомий у Катеринівці пияк, скандаліст, хуліган, який виявився ще й наклепником. За це автор газетної

статті дав скаржнику добрячого морального прочухана.

«3 високими показниками»

Так озаглавлено замітку про трудові досягнення катеринівських гірників, опубліковану у районці за 28 жовтня 1972 року. Серед передовиків називаються водій самоскида А. Арбузов, помічник машиніста екскаватора М. Гришин, електрослюсар Г. Сулейманов, майстер В. Селін.

Чемпіон – катеринівська команда

Про завершення футбольного турніру на приз газети «Зоря комунізму» розповідається у випуску за 4 листопада 1972 року. Повідомляється: 29 жовтня на стадіоні рудника вогнетривких глин зустрілися дві команди – футболісти колгоспу «Родина» і господарі поля. З рахунком 3:2 перемогла команда рудника, їй як чемпіону району вручено диплом, перехідний приз та квитанції про передплату «Зорі комунізму» на 1973 рік.

